

יהדות באהבה

נכון לעכשיו

כאיש אחד בלב אחד

התורה ניתנה לכלל ישראל ולא לפרט זה או אחר, וכן לא למפלגה או לזרם מסוים בישראל. רק כאשר ישראל היו מאוחדים כאיש אחד בלב אחד, ניתנה לנו התורה במעמד הר סיני. הידיעה שהתורה ניתנה לכל עם ישראל, מונחלת לכל ילד כאשר הוא לומד לדבר, כאשר אביו מלמדו "תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב" (רמב"ם הלכות תלמוד תורה פ"א, ו). תורתנו הקדושה היא מורשה לכלל ישראל. גם בכל יום ויום, לפני לימוד התורה אנו מברכים "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו", בלשון רבים. כל הגישה ללימוד התורה צריכה להיות מתוך הידיעה וההכרה שהקב"ה בחר בנו מכל העמים, שעם ישראל הוא עם סגולה, ממלכת כהנים וגוי קדוש (עין שמות יט ה-ו). לימוד התורה הקדושה ללא ברכת התורה "אשר בחר בנו מכל העמים", הביאה עלינו את הגלות כדברי חז"ל: על מה אבדה הארץ? על שלא בירכו בתורה תחילה (עי' בבא מציעא פה, שיחות הרצ"י זצ"ל תלמוד תורה ב).

נכון לעכשיו, אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירושתנו, שסוף סוף אנו זוכים אחרי אלפיים שנות גלות לשוב לארצנו. לא רק לארצנו אנו שבים אלא גם אל עצמנו ואל תורתנו-מורשתנו. כאן בארץ ישראל הולכת ומתגלה נשמתו המיוחדת של עם ישראל כעם סגולה - ממלכת כהנים וגוי קדוש - לעין כל. אמנם אנו עדיין בעיצומו תהליך התחיה ועדיין יש טשטוש גדול וחוסר ידיעה, וחוסר הבנה מה אנו ומה חיינו, מהי זהותנו וייעודו של עמנו שנבחר על ידי בורא עולם להאיר לעולם, אבל כבר רואים את האור בקצה מנהרת הזמן. רואים את רבבות עמך בית ישראל השבים לתורתנו הקדושה, וממלאים את בתי הכנסיות ובתי המדרשות, ומברכים את ברכת התורה "אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו", ובתפילת החג השבועות אומרים בשמחה עצומה "אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו... ותתן לנו ד' אלקינו באהבה מועדים לשמחה חגים וזמנים לששון את יום חג השבועות הזה זמן מתן תורתנו".

בברכת חג מתן תורה שמח

ובציפייה לגאולה השלמה

2 **אמה של מלכות**
הרב **און טרבלסי**
הכנות לדרך
ממשנת הרצי"ה // הרב **דוד לנדאו**

3 **חידוש הברית מדור לדור**
אורות הרב קוק // הרב **יורם אליהו**
זיהוי וטיפול בתגובות של תינוקות
ד"ר **מיכאל אבולעפיה**

4 **רות (אין) סוף**
בשביל הנשמה // הרב **ליאור לביא**

5 **המלחמה על ירושלים עיר הצדק**
נתן קוטלר

6 **תרגום חופשי**
הרב **ליאור אנגלמן**

נגיל ונשיש בזאת התורה
כי היא לנו עוז ואורה

הציבור מוזמן לשיעורים שיתקיימו בע"ה בליל שבועות ויומו

במכון מאיר בבית המדרש הישן
בחסות משפחת ונגרובסקי לע"נ האם שרה ע"ה.

יום ראשון - ליל שבועות

23:00 **הרב זיו רזה** - תורה מן השמים.
24:00 **הרב מנחם בן יעקב** - שיטת רבי שמעון בר יוחאי בהלכה ובאגדה.
01:00 **הרב צבי נחשוני** - אמת ונאמנות נצחית.
02:00 **הרב יורם אליהו** - יהודי הוא יעודי.
02:45 **הרב שמעון בן-ציון** - לימוד ברמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ח'.
03:30 **הרב אורי שרקי** - מציון תצא תורה
04:30 קריאת מגילת רות
04:50 ברכות השחר
05:38 נץ החמה

יום שני - שבועות

16:00 **הרב מאיר גולדייטש**
17:00 **הרב אריה אוריאל**
17:45 **הרב אשר בוחבוט**
18:30 **הרב ערן ישועה**
19:15 **הרב מאיר שויבר**
20:10 **תפילת ערבית**

שיעורים לנשים ולבנות יתקיימו במקביל, במכון אורה ברחוב כנפי נשרים.
ראו הודעה נפרדת.

לתרומות 02-6461328, באתר meirtv.com (מאובטח), בבנק הדואר ח-ן 16179-3 או בבנק המזרחי בנק 20 סניף 539 חשבון 128018

לפרסומים בעלון ובאתר: 026461302 - ההכנסות קודש למכון מאיר | תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

המז"ל: **מכון מאיר** טל' 02-6511906 פקס 02-6514820 **אתר הבית** meirtv.com דוא"ל torah@meirtv.co.il

עיצוב גרפי: תהילה ברנשטיין **הפצה:** מקור ראשון 0528908518 | העלון מופץ ב-50,000 עותקים

הדלקת נרות	מוצאי שבת	יום-י
18:49	י-י	20:09
19:07	ת"א	20:11
19:01	חיפה	20:12

טעמים לקריאת המגילה

בחג השבועות נוהגים לקרוא את מגילת רות (רמ"א סימן תצ). טעמים רבים נאמרו לשייכות המגילה לחג מתן תורה: משום החסד שבה והתורה תורת חסד, משום הקציר שמתאים לעניינו של יום, משום הגרות של רות בדומה לעם ישראל שהיו גרים במתן תורה, ועוד. אולם נראה שהטעם המרכזי שייך לדוד המלך. בחג השבועות נפטר דוד המלך ומכאן שהוא גם נולד ביום זה. מגילת רות מסתיימת בייחוס השושלת של דוד לכן נכון לקרואה בזמן זה. וכך כתב השערי תשובה: "לפי שדוד המלך ע"ה מת בעצרת והקב"ה ממלא שנותיהם של צדיקים ובוודאי בעצרת נולד, ומגילת רות נכתבה ליחס דוד".

אין הכוונה שהמגילה נכתבה ללמד את סדר הדורות ההיסטורי מיהודה עד דוד, לשם כך יש ספרי היסטוריה ואין זה עניין לספרי נבואה שנכתבו ברוח הקודש. כוונת הדברים, שהמגילה נועדה להסיר לזות שפתיים מדוד. לאורך חייו של דוד המלך ריחפה מעליו עננה כבדה בדמות השאלה האם הוא כשר לבוא בקהל. כאשר יצא דוד להילחם מול גוליית שאל שאלו את אבנר "בן מי זה הנער". שאלו הכיר את דוד שהרי כבר קודם לכן דוד היה מנגן לפניו. לכן מסבירה הגמרא¹ שכונתו הייתה לשאלו האם הוא מבן זרח ולא ראוי למלכות או מבני פרץ וראוי למלכות. אמר לו דואג, עד שאתה שואל אם הוא ראוי למלכות תשאל אם הוא ראוי לבוא בקהל. שהרי הוא בנה של מואבית, ועליהם נאמר בתורה לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'. כנגד טענה זו שביטא דואג וריחפה כל הזמן בסביבת דוד, כתב שמואל הנביא את מגילת רות כדי לטהר את שמו של דוד. במגילה מסופר שהגואל ששמו טוב לא רצה לקחת את רות משום שהיא מואבית

"לא אוכל לגאול פן אשחית את נחלתי". אך בועז שהיה גדול הדור ושופט לא חשש ונשא אותה. וממעשהו עולה שההלכה היא כדברי עמשא שמביאה הגמרא שם, שחגר את חרבו ואמר: "כך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמותי, עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית". אם כן מגילת רות מלמדת שיחוסו של דוד טהור והוא כשר לבוא בקהל ולהנהיג את ישראל.

תכונות פעולות

אולם יש דבר עמוק יותר בקשר של המגילה לדוד המלך ולשבועות. חז"ל בגמרא² מגדירים את רות כאמה של מלכות. זו אפוא גם המשמעות העמוקה של המגילה. מגילת רות מתארת את אה המלכות, ובמילים אחרות את השורשים והיסודות שעליהם מושתתת מלכות ישראל. בועז ורות לא הולידו רק את גופו של דוד המלך אלא הולידו גם את נפשו. התכונות שלהם הוטבעו בבנם עובד ומשם לשיי ולדוד. לימוד המגילה צריך להיעשות במשקפיים שמבררות את התכונות המעולות והטובות כמו צניעות וחסד שהתגלו ברות ומהווים את השורשים והיסודות של מלכות ישראל.

רות הייתה יפה ובת מלכים. לאחר שנפטר בעלה מחלון, יכולה היתה להתחתן עם אדם צעיר ומוצלח שתבלה עמו בטוב ובנעימים את שנותיה. אך רות החליטה לבטל את רצונה הפרטי. היא שמה את טובתה האישית בצד בשביל לגאול את נפש בעלה המת מחלון שמת ללא בנים. לכן חיפשה להתחתן עם קרוב המשפחה הקרוב ביותר שהוא המסוגל לכך. בועז היה בן דודו של מחלון, לכן אף שהיה זקן (ולפי חז"ל נפטר מיד לאחר החתונה) בחרה להתחתן עמו. ואכן רות הצליחה. "ותקראנה לו השכנות שם לאמר בן ילד לנעמי". לנעמי ממש, כי

פתן תורה

נשמת עובד היא מחלון בן נעמי. זו תכונה נפלאה של ביטול הטובה האישית למען גאולת האחר, שקנתה אותה רות בעמל גדול, ואת התכונה הזו היא הטביעה בנפש דוד המלך. כך ראוי להיות מלך ישראל, לא חש לכבודו, וממעט עצמו בשביל עמו, לעומת שאר המלכים שמנצלים את מעמדם לחיות חיים של תענוגות. "אמר דוד לפני הקב"ה ולא חסיד אני שכל מלכי מזרח ומערב יושבים אגודות אגודות בכבודם ואני ידי מלוכלכות בדם ובשפיר ובשליא". וכך הולכת המגילה ומגוללת את התכונות והמידות הנפלאות של בועז ורות שזכו להיות השורש למלכות ישראל.

הרב קוק זצ"ל³ מוסיף להסביר שהדברים מתחברים להבנת עניינו של שבועות כיום מתן תורה. התורה אינה פונה רק לתיקון החיים הפרטיים אלא בונה ומאירה את חיי הציבור שמתגלים במלכות ישראל. העובדה שדוד המלך נולד ונפטר בשבועות היא לא לחינם. ההשגחה האלוהית רצתה ללמד שהתורה קשורה בקשר בל ינתק עם המלכות. מלך ישראל שאחראי על כל סידור החיים הארצי המדיני קשור בשורש חייו ליום מתן תורה לכן נולד ונפטר ביום זה. ולכן מגילת רות נקראת בשבועות, כדי שלא נבוא לטעות ולהפריד בין הדברים. אי אפשר להיכנס לחג מתן תורה בלי להבין את יעודה האמיתי של התורה שבאה לבנות חיים שלמים ומלאים שיכולים להתגלות רק דרך הופעת מלכות ישראל.

1. תצ, ב.
2. יבמות עו:
3. ב"ב צא:
4. שורש ישי לר"ש אלקבץ
5. מאמרי הראי"ה עמוד 174

הכנות לדרך

מוכרחים לזוז. בכל חומש במדבר אנו פוגשים את מצב הנדידה: ויסעו ויחנו, ויסעו ויחנו. בפרשת "בהעלותך" יש סדר מדויק כיצד נמשכת התזוזה של ששים הריבוא. בפרשה של היום, נפגשים בראשית ארגון התזוזה. עם ישראל מתכונן ומסתדר לקראת התזוזה על ידי עריכת מפקד. חומש במדבר נקרא "חומש הפקודים". עורכים סטטיסטיקה, רשימות וחשבונות של כל ששים ריבוא העבדים המשוחררים, כל שבטי ישראל, כהכנה לדרך, כהכנה למצבים צבאיים מיוחדים. כל שבטי ישראל מסודרים כגוף שלם, מוכנים ומזומנים להתקדם על פי ההנחיה האלוהית. כל שבטי ישראל מהווים יחד תמונה שלמה, בניין שלם ומסגרת שלמה, והם מופיעים מסודרים בשעה שהם חונים ויצייבים, ומתוך כך בשעה שהם נוסעים ונעים. במרכז הסידור הנפלא הזה: "ועשו לי מקדש". מתברר שיש חילוקים בתוך שבטי ישראל: יש כהנים וליויים המיוחדים לעבודת הקודש, שאינם מתערבבים עם כלל ישראל. הם שייכים לכלל ישראל אבל מובחנים ממנו. חלק זה של העם הוא בעל ערך

מיוחד, פנימי, מקדש, ואינו מובלע בתוך הציבור כולו. שבת לוי הוא חטיבה מיוחדת של עובדי עבודת הקודש של כלל ישראל, והוא עומד במרכז המסגרת האלוהית השלמה של כלל ישראל. הוא חלק עילאי, "ד" הוא נחלתו².

אנו מתכוננים למהלך ממצרים לירושלים, ומתוך כך מופיעה הסטטיסטיקה והמפקד של כל כלל ישראל, שבת אחר שבת. אולם התורה מוסרת לנו ש"הלוים... לא התפקדו בתוכם". ומיד לאחר מכן, יש ציווי אלוהי: "וידבר ד' אל משה לאמר: אך את מטה לוי לא תפקד". מתברר שכך הכרחי בדבר ד'. יש בגמרא ביטוי של חז"ל: "שלשה דברים עשה משה מדעתו, והסכים הקב"ה עמו".³ כך גם בנוגע למפקד, דעתו מוסכמת עם דעת המקום. "הלוים לא התפקדו". כך טבעי וגורמלי, הכרחי והגיוני, שהלוים יופיעו בערכם המיוחד. ואכן, לאחר מעשה מופיעה הודעה אלוהית: "אך את מטה לוי לא תפקד", ומתברר שמה שפשוט כל כך, הוא באמת סידור אלוהי.

ממשנת הרצי"ה

הרב דוד לנדא

כך מתבררים הרבה דברים במהלך החיים. מה שנעשה במסיבות החיים לאדם הציבורי בישראל לכל מדרגותיו, מתברר לאחר מכן שהוא על פי החשבון האלוהי וגילוי שם שמים הנקרא עלינו. "ואתם הדברים בד' אלקים...".⁴ התורה היא נשמת העולם, פנימיות העולם ואצילותו, המתגלה בדבר ד'. כל מה שמתגלה במציאות, בטכניקה ובמדע, נמשך ממקורות דבר ד'. כך גם בפרשה של היום: מתגלה שהעובדה המציאותית שהלוים לא התפקדו בגלל התייחסות מיוחדת של כבוד אליהם, שייכת לסדר ההנחיה האלוהית של דבר ד'. כל זה שייך לאמונה השלמה והאמיתית של הכרת ערך דבר ד' המחיה ומסדר את כל עניינינו.⁵

1. שמות כ"ה ח'.
2. דברים י' טו'.
3. שבת דף פ"ז ע"א א'.
4. דברים ד' ד'.
5. ע"פ שיחות הרצי"ה במדבר עמ' 27-8.

חידוש הברית מדור לדור

הנך הולך להעשות עם אחד... חדל ישראל מהיות עוד שוגה במחלוקות ובפירושים...". המחלוקות, אומר הרב, גורמות שקדושת ה' מסתלקת מאתנו ואנו מפסידים את אותם כתרים שזכינו להם בהר סיני. הרב כותב במאמר עוד כמה ידיעות שעלינו להפנים ומוסיף, "דע, כי דרכך הכבושה ישראל, היא מקור כל החידוש אשר בא ואשר יבוא לטובה על האנושיות". והרב קורא לנו לחדש את הברית ולענות שוב בקול גדול "ענה כמאז בקול גדול גם עתה, את קריאתך הגדולה והנלהבה: 'כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע'!".

בהתפתחות התהליך הזה, אומר הרב, העולם כולו יתמלא תימון, על עמנו המיוחד זקן העמים שהתפזר לכל עבר והנה הוא קם לרכז את חייו ולחדש את נעוריו, וכת קול תשוב ותישמע בקול אדיר, בכל המחנות ובכל העמים "מי גילה רז זה לבני, רז שמלאכי השרת משתמשים בו" (הקדמת נעשה לנשמע).

ומסיים הרב בקריאה לעם ישראל "אתה ישראל, השב לבנות את שמות ארצך, המצפה לתחייתך הלאומית, שמע את הד הקול הגדול הזה... וברוחך הגדול והקדוש הזה תחוג את חגיך... את היום האדיר והנאור הזה את יום חג השבועות חג הבכורים, זמן מתן תורתנו - דע עמי לשמוח בו חדות עולמים סלה - "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו". (מאמרי הראיה עמ' 175) בימים אלו שאויבינו קמים עלנו לרעה, נעמוד למרגלות ההר ונחזק את הברית הזאת באמירה "נעשה ונשמע", נזכור מי אנו ומה משימותינו, ומתוך שנקיימן בשלמות, נזכה ל"וראו כל אפסי ארץ כי שם ה' נקרא אליך ויראו ממך". חג שמח.

ידוע ומפורסם שכאשר אנו חוגגים חג מסוים, איננו מציינים רק איזו עובדה שהתרחשה לפני אלפי שנים, אלא הזמן חוזר וניעור ואותם רשמי קודש שהופיעו בפעם הראשונה של המאורע, חוזרים ומאירים עלינו באור מיוחד, מעין האור הראשון שהאיר אז. כך כותב הנתיבות שלום "מובא בספרים שכשם שהתורה הקדושה נצחית, כך קבלת התורה היא נצחית, שבכל שנה ושנה יש ביום הזה קבלת תורה מחודשת".

במאמר מופלא מעמיד אותנו הרב קוק זצ"ל למרגלות הר סיני ומבאר לנו על מה אנו כורתים ברית כל שנה מחדש עם ה' אלוהינו.

"ובכל שנה, כשהיום הקדוש הזה, יום מתן תורה, חוזר ומופיע על ישראל, גדולת עולם מתחדשת בקרבנו, ונכונים אנו להקשיב עוד פעם את קול ה' בכוח, קול ה' בהדר". אנו מתייצבים למרגלות ההר ונכונים להקשיב אל דבר ה' שחוזר ומופיע אלינו, ומתוך שאנו שבים עתה אל ארצנו, יש ידיעות חשובות שעלינו לדעת, ביום מתן תורה, להבנת משימותינו בדורות אלו של גאולה "דע כי אחרית היצירה היא על שכמך, דע כי מעולם לא תהיה אתה אומה אחרת בעלת צביון אחר, כי אם ממלכת כהנים וגוי קדוש, ועליך חובת-עולם מוטלת להאיר כל מחשביך וכל מחשכי עולם, באור תורה ונר מצוה". הרב מלמד שהתורה שאנו מקבלים בדור זה אינה תורה פרטית, אלא יש בה קריאת כיוון לאדם. הקב"ה הסתכל בתורה וברא את העולם, האחריות על כל היצירה מוטלת על עם ישראל לב האומות, המקיים את התורה ומקיים את העולם. מהמשימה הזו אי אפשר להתחמק, אי אפשר לשנות את צביונו, כי לכך נוצרנו, להיות אור לגויים. הרב ממשיך להעמיד את התוכנית והדרך לקיום המשימה הזו, "... דע ישראל, כי כימות עולם

זיהוי וטיפול בתגובות חריפות של תינוקות, גם בזמן אזהקות

ד"ר מיכאל אבולעפיה

מפחד שנמשך כדקה, אבל כמעט תמיד התינוק חוזר לעצמו לבד. התקפים כאלה הם בעיקר הזמנה לעבודת הרגעה של ההורים.

כל מצבי החירום של התינוקות מזמינים אותנו ההורים, בעיקר לא לפחד מהפחד, לא לכעוס על עצמנו שכעסנו, לא להיכנס להיסטריה מהיסטריה... הנקודה הטובה אצל התינוקות היא שהם גמישים ויודעים לחזור מהר לשגרה.

הם זקוקים בעיקר לחיזוק עם זמני איכות עם אחד ההורים, עם ריבוי קשר עין. גיל גדול יותר מלווה ביצירה, וגיל צעיר כמו שלוש השנים הראשונות מצריך הרבה מגע רך ואוהב.

לפעמים המצב הזה משפיע על השינה. אז כמה דברים שחשוב לדעת:

1. עדיף תמיד שהמבוגר יגיע למיטה של התינוק ולא ייקח אותו למיטה של ההורים.
2. נכון לתת לתינוקות לפעמים דברים טבעיים בלבד כדי להרגיע אותם לפני שינה, הכוונה לתת פסיפלורה או קמומיל כדוגמה.
3. אפשר ללוות את תהליך השכיבה של התינוקות במוזיקה עם שירי ערש, מוזיקת הרגעה, עיסויים, ובגיל מבוגר יותר על ידי סיפורים ומשחקים. שנוכה לגדל תינוקות חזקים בנפשם.

טנטורים

יש התקפי זעם שאינם שכיחים בשנה הראשונה בדרך כלל, והם מופיעים בעיקר בגיל שנתיים-שלוש שאז הם מאוד שכיחים והם חלק מגיבוש הזהות שלהם. זהו צורך נפשי בריא:

צורך להרגיש שהוא מסוגל להשפיע על הסביבה שלו. הוא יכול לצעוק, לבכות, לקלל ולפגוע באחיו. זה יוצר תסכול וכעס אצל ההורים במיוחד אם זו התנהגות שחוזרת על עצמה, ולפעמים זה יוצר מחלוקת ביניהם איך לפעול. עלינו לא להיבהל. לפעמים התקפי הזעם האלה קשורים לחוסר ביטחון של הילד, תחושות חרדה ואולי עייפות ותסכול. זוהי הדרך שילד

קטן מגיב לכל שינוי וודאי לרעשים או לתחושה של חוסר ביטחון קיומי. העיקר הוא לא לנסות לשחד או להיכנע לכל דרישות הכועס הקטן. עלינו לנסות בעיקר להקשיב, לאפשר, אבל ליצור סביבה בטוחה ככל האפשר, להרגיע אותו על ידי עיסויים, אמבטיות, ובעיקר הרגעת ההורים עצמם.

התקפי הכחלה של עצירת נשימה
holding spells
כ-5% מהתינוקות עלולים לחוות התקף מאוד קטן מגיב לכל שינוי וודאי לרעשים או לתחושה של חוסר ביטחון קיומי. העיקר הוא לא לנסות לשחד או להיכנע לכל דרישות הכועס הקטן. עלינו לנסות בעיקר להקשיב, לאפשר, אבל ליצור סביבה בטוחה ככל האפשר, להרגיע אותו על ידי עיסויים, אמבטיות, ובעיקר הרגעת ההורים עצמם.

התקפי הכחלה של עצירת נשימה
holding spells
כ-5% מהתינוקות עלולים לחוות התקף מאוד קטן מגיב לכל שינוי וודאי לרעשים או לתחושה של חוסר ביטחון קיומי. העיקר הוא לא לנסות לשחד או להיכנע לכל דרישות הכועס הקטן. עלינו לנסות בעיקר להקשיב, לאפשר, אבל ליצור סביבה בטוחה ככל האפשר, להרגיע אותו על ידי עיסויים, אמבטיות, ובעיקר הרגעת ההורים עצמם.

בעקבות המתרחשות בדורם, עלינו ללמוד להכיר ולהתמודד עם תגובות חריפות לפעמים של תינוקות בזמן אזהקות. כמה עצות פשוטות וחשובות.

בכי של תינוק

הבכי של התינוק הוא נפוץ והוא מעיד על מצוקה. לפעמים צליל מתגבר עד כדי צווחה. יש סיפור מאחורי בכי של תינוק ועלינו לנסות להבין מה הבכי הזה אומר. עלינו ללמוד לזהות אצלו את הסיבה לבכי. אבל הכלל הוא פשוט, לא להתפעל, לא להיבהל ולא לחשוש,

כי הבכי הוא גם עבורו סוג של ריפוי, או כפי חז"ל, המתקת הדין. לפעמים הוא רק על מנת למשוך תשומת לב, אבל לפעמים הוא מבטא מצוקה גדולה של כאבים וחרדות. בכל מקרה לא נאפשר לילד לבכות כך סתם, אלא ניגש אליו מיד וניצור קשר אתו ברוגע ובנחת. ידוע שהיענות מהירה לבכי שלהם היא חלק מבניין הנפש שלהם. לפעמים הבכי מלווה ברפלקס מציצה והוא זקוק להרגעה דרך הפה. לפעמים ובעיקר בשלושת החודשים הראשונים הוא גם קשור לגזים או לרעב. כשתינוק מרגיש מצוקה בגלל חרדה או חווה סירינה רועשת ואולי בומים, הוא צריך חיבוק, כי המצוקה מייצרת אוקסיטוצין שנדבק בגידים שלהם והחיבוק משחרר את מה שמכונה 'הורמון הנחמה'.

לרותי אחותי היקרה!

הצטערתי כל כך לשמוע על פטירתו הפתאומית של בעלך היקר.

אני מוסרת את תנחומי מכל הלב. הבשורה הקשה נודעה לי רק בתום ימי השבעה ולכן לא הגעתי לנחם.

איך את מתמודדת עם הכאב הזה?

כאילו לא חווית כבר אסון כזה בחייך פעם אחת, הרי כעת גם נוסף לך הכאב הנורא הזה. שוב. אני חושבת עליך הרבה וחושבת גם על מה שעברנו יחד באותם ימים ועל הזמן שעבר מאז. לא ממש יצא לנו לדבר על כל מה שעבר עלינו מאז אותה פרידה פתאומית.

אני מרגישה כאילו הכאב הטרי הזה שלך הציף גם בי שוב את לבטי אותם ימים. את האבל המשותף שחווינו. אני רוצה לחשוף בפניך בהזדמנות הזאת קצת מהלבטים שליוו אותי באותם ימים, ובמידה רבה מלווים אותי עד עצם היום הזה. אולי אוכל לשכנע אותך לקבל סוף סוף החלטה מושכלת. תמיד היית התמימה בינינו. "יום בא ויום הולך, ואת נשארתי נאיבית שכמותך" הייתי שרה לך בצחוק. האמנת בטוב הלב של בני האדם, גם כשהיה נראה שהכל אינטרסים. מחברת לעצמך שירי אמונה ותפילה ומקריאה לי מדי פעם. נאיבית שכמותך...

אני לא אשכח את היום ההוא, כשנעמי הגיעה עם המשפחה האריסטוקרטית שלה לשכונת היוקרה שלנו. בזתי להם בלבי. הרגשתי שמדובר בחבורת אופורטוניסטים שבורחת מהתמודדות מיד כשנעשה להם קצת קשה.

ואז, מיד אחרי ששמענו שאליםמלך, אב המשפחה, הלך לעולמו בפתאומיות, מיד חמלת עליהם וניסית להושיט יד ולבדוק איך תוכלי לעזור.

צחוק הגורל, בסוף גם את וגם אני החלטנו להתחתן עם שני בניה של נעמי והפכנו למשפחה מאושרת ומלוכדת. אך האושר היה קצר כל כך, כמו פרחים באביב. כמו שקיעה קסומה לפני רדת החושך. העקרונות שלך ושלי כמו ביטאה את השבר ממנו הגיעה כל המשפחה הזאת. משהו חסום. ואז, אחרי עשור של טיפולים וניסיונות, הגיע הנגיף הארור ההוא, שפגע בזמן קצר בבעלך ובבעלי.

נשארנו שם שלושתנו - שלוש אלמנות. ללא ילדים. ללא תקווה. ללא עתיד. אלו היו ימים קשים ועצובים. הרגשתי שאני מתפרקת. מאבדת אחיזה. ואת, כמו תמיד, עם חיוך, עם שמחה, האמנת שעוד יהיה טוב. הצלחת לראות גם בתוך הסיט שעבר עלינו קרן אור. לא הבנתי אף פעם איך את מצליחה לעשות את זה, אולי זה טוב הלב הטבעי שלך שגרם לך להאמין בעתיד טוב יותר. אולי זאת הצניעות שלך, איך היית אומרת לי תמיד - "אנחנו רואים רק חלק מהתמונה".

כשנעמי הודיעה שהיא מתכוונת לשוב לבית לחם, כי הרעב שם נגמר, הרגשתי שוב שהקרקע נשמטת לי מתחת לרגליים. לא יכולתי לחשוב על האפשרות לעזוב אותה. התחלנו ללוות אותה ובכל הדרך אני מרגישה בתוכי חוסר שקט. מאבק. לאן אני בדיוק הולכת? מה אני מחפשת בבית לחם? הרי אנחנו "מסומנות" שם. מגיעות ממדינת אויב ושייכות לעם שאסור להתקרב אליו בשום פנים ואופן.

כל זה לפני שחשבתי על ה"שיימינג" הנורא שאנו הולכות לחטוף שם עם נעמי, מכל הנשמות הטובות שהולכים להזכיר לה מאיפה היא ברחה בשעת המבחן. ראיתי כבר בעיני רוחי את הכותרות: "עכשיו חוזרים?" "הבוגדת המתבוללת עושה עליה עם שתי שיקצ'ס".

להתחתן שם - לא נוכל. כבוד גדול - לא יתנו לנו שם. אם כן - למה לנו לעשות את הצעד הזה?

מן הצד השני הרגשתי את ההערכה העצומה לנעמי. אישה אצילה. שקטה ועדינה. רציית להמשיך איתה, למרות שידעתי שזה צעד לא הגיוני. ההיגיון אמר לי להישאר אבל הלב אמר לי להמשיך איתה הלאה. לאן שהיא תלך. לאן שהגורל יוביל אותה.

אני נזכרת באותו יום. שלושתנו הולכות ככה בדממה על השביל, ובתוכי

סערה. ואז, לפתע, נעמי נעמדת. מביטה בך ובי במבט מלא כאב, ואומרת: "לכו לכן בנות יקרות, שובו לבית אמכן". "עשה ה' עמכן חסד כאשר עשיתם עם המתים ועמדי".

המילים שלה הכו בי. ולמרות ההתלבטות שלי, הרגשתי שאני מתקוממת - לעזוב אותך, נעמי?! איך אפשר? ואז היא נישקה אותך ואותי. ובתוכי ידעתי שהיא צודקת. בכינו שלושתנו בכי נורא. בכי של שלוש אלמנות שבורות לב. פצועות. אבל בתוך תוכי ידעתי שהיא צודקת. ידעתי שלא אוכל עוד לקשור את חיי בחייה של נעמי. ולמרות כל זאת, את ואני לא ויתרנו. אמרנו לה שאנחנו לא מוותרות ושנאנחנו רוצות לשוב איתה לעמה ולארצה.

אני זוכרת עד עכשיו את הרגע ההוא. המתח שעמד באוויר. המבט המושפל של נעמי. הרוח שבידרה את השיער שלנו, שם באמצע השביל.

ואז שוב נעמי בשלה - "לשם מה תבואו איתי? האם יהיו לי עוד בנים שתוכלו להינשא להן?" מילותיה בפעם השניה פלחו את ליבי כחץ. בכינו שוב שלושתנו. בכי שסימל עבורי יותר מכל את ההשלמה עם האובדן. את ההבנה שלמרות הלב, ההיגיון אומר ללכת עם דבריה של נעמי.

התקרבותי אליה, מבינה שזה הסוף, נשקתי לה בלחי בעיניים עצומות וזלגות דמעות. הנשיקה הזאת נראתה לי כמו נצח. ביטוי לחוסר הרצון שלי לעזוב אותה. מחאה על המציאות האכזרית שאיננה מאפשרת לרצונות שלנו להתממש באמת בעולם הזה. הושטתי לך את ידי, מחכה לשוב איתך לאמא, לשדה, לבית.

אך ידי נותרה באוויר. את סירבת. התעקשת. נעמי ואני ניסינו לדבר אל ליבך, אל ההיגיון, אך לשווא. שוב ראיתי בך את אותה ילדה נאיבית טובת לב, שמאמינה שעוד יהיה טוב. וריחמתי עליך. כל כך ריחמתי עליך. הקשבתי למילים הטובות שלך לנעמי: "אל אשר תלכי אלך, ובאשר תליני אליך, עמך עמי ואלוהיך אלוהי". באשר תמותי אמות ושם אקבר... כי המוות יפריד ביני ובינך". מילים שרציית כל כך לומר אך ידעתי שהן לא ריאליות. מנותקות מהמציאות.

אבל את התעקשת. והנה את שוב כואבת את האסון הזה בפטירת בעלך השני... (אגב, הכרתי מאז קצין בכיר בצבא הפלשתי. גבוה, חזק. קצת פרא אדם אבל גבר אמיתי כמו שתמיד רציית ואהבתי).

חשבתי שאולי כעת, בנסיבות העצובות הללו, זאת הזדמנות עבורך לחשב מסלול מחדש ולשוב הביתה. כולם כאן מתגעגעים אליך מאוד. אולי בסוף ימייך תביאי גאולה לעצמך ותמצאי מנוחה סוף סוף.

אוהבת ומתגעגעת מאוד,

ערפה

לילה של קבלת תורה במכון אורה

לימוד מרומם בליל חג השבועות.

יום ראשון, אור לו' בסיוון.

23:00 רותי שפירא / מגילת רות

00:00 הרב זיו רוה / תורה מן השמים

1:00 הרב אריה מרזר / תפילה שבלב

2:00 הרב מאיר טויבר / שירת התורה

3:00 הרב יורם אליהו / קדושת למעלה מקדושתכם

הכניסה חופשית

שנאמר 'בַּעֲתָה הָיָא יְקָרָא לִירוּשָׁלַם כְּפָא ה' וְנִקְוָה אֵלֶיהָ כָּל הַגּוֹיִם לְשֵׁם ה' לִירוּשָׁלַם וְלֹא יִלְכּוּ עוֹד אַחֲרֵי שְׁרָרוֹת לְבָם הָרָע' (ירמיה ג, יז) (אבות דרבי נתן נוסחא א פרק לה).

המאבק בין רומי לירושלים

בדברי חז"ל אנו מוצאים שתי התייחסויות ל'נצח': "והנצח - זו מפלתה של רומי... והנצח - זו ירושלים" (ברכות נח, א). רומי מסמלת הן בדברי חז"ל ולהבדיל הן בהגותו של הפילוסוף פרידריך ניטשה - את הרצון לעוצמה ולכוחניות בכל מחיר. ואילו ירושלים מסמלת את השאיפה לצדק, לשלום ולמוסריות "ציון בְּמִשְׁפַּט תִּפְדֶּה וְשִׁבְיָהּ בְּצִדְקָה" (ישעיהו א, כז). המאבק הגדול בין טירוף הכוח לעוצמת הרוח, בין רומי לירושלים - חורז את כל ההיסטוריה האנושית. אך במבט לנצח, המוסריות של ירושלים תביא למפלתה של רומי. בעולם מתחוללות שתי מלחמות: מלחמה על עצם המוסריות בעולם ומלחמה על הוודאות המוסרית. אך ירושלים מהווה 'אבן נגף ומעמסה' בדרכם של אויבי המוסר "ירושלים שעתידיה להקהות שיניהם של עובדי אלילים שנאמר 'וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא אֲשֶׁר יֵאָמְרוּ אֵת יְרוּשָׁלַם אֲבָן מַעֲמָסָה לְכָל הָעַמִּים כָּל עַמְסִיָּה שְׂרֹט יִשְׂרָטוּ וְנֶאֱסָפוּ עָלֶיהָ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ' (זכריה יב, ג)". (ילק"ש ישעיהו רמז תכ). ולכן דווקא משום שירושלים עתידה לבער את הרוע ואת הספקנות מן העולם, מתחוללת נגדה מלחמה.

כאמור, בחזית הראשונה עומדים האיסלאם הקיצוני וארגוני הטרור, שנלחמים למען הכוחניות והרוע ונגד ערכי המוסר והצדק המוסריים שירושלים מבטאת. וכאמור, בחזית השנייה עומד העולם המערבי, שדוגל ברליטיביזם מוסרי וחושש מהוודאות ומהבהירות המוסרית שירושלים עתידה להאיר את העולם כולו ושעתידה לדחוק את רגלי המחשבה הפוסט-מודרנית הספקנית.

וכיצד עלינו להתמודד מול שתי חזיתות אלו במלחמה נגד ירושלים?

והנצח זו ירושלים - לנצח להביא את הנצח

כפי שראינו בנבואת ישעיהו, הדרכת הצדק והמוסר האלוהי בעולם יוצאת דווקא מירושלים. אך כדי להגיע לחזון של צדק ומוסר בעולם, צריך להילחם כדי שלא יהיו עוד מלחמות. במסכת ברכות נאמר "והנצח זו ירושלים" (שם), הרב קוק מסביר שכדי להגשים את הייעוד שלנו צריך להילחם ולנצח (עין איה ברכות ח"ב, פרק ט', ש"ד). יש להילחם נגד הרוע והאכזריות בעולם על ידי מלחמת הרתעה והתקפה (ראה הרב קוק עין איה שבת ח"ב פרק ו', מ"ח). וכמו כן, יש להילחם נגד הספקנות הפוסט-מודרנית על ידי העמקת הוודאות של המוסר והצדק האלוהי שהרי מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך.

לתגובות ולקבלת המאמר המלא: gemarabemunah@gmail.com

המלחמה על ירושלים

עיר הצדק

ירושלים מבטאת את ערכי המוסר והצדק ועתידה להאיר את העולם בוודאות ובהירות מוסרית ולכן אויביו נלחמים נגדה.

מדוע נלחמים על ירושלים?

אין זה מקרה שהאנטישמיות מופנית בעיקר כנגד ירושלים. בחזית הראשונה עומדים האיסלאם הקיצוני וארגוני הטרור שנלחמים נגד שובו של עם ישראל לירושלים. ואילו בחזית השנייה עומד העולם המערבי שמתנגד לריבונות ישראלית ולבנייה יהודית בירושלים (ולכן אינו מכיר בירושלים כבירת מדינת ישראל). מדוע?

נצא למסע לעבר ולעתיד בעקבות ירושלים עיר הצדק, וננסה לברר מה מבטאת ירושלים, שמאיימת על אויביו?

מסע לעבר בעקבות עיר הצדק

הפעם הראשונה בתנ"ך שאנחנו נפגשים עם ירושלים היא לאחר שאברהם אבינו נלחם ומנצח במלחמת ארבעת המלכים. "וּמִלְכֵי צֶדֶק מִלְכֵּי שְׁלָם הוֹצִיָּא לָחֶם גִּיִּן וְהוּא כָהֵן לְאֵל עֲלִיִּן. וַיִּבְרָכְהוּ וַיֹּאמְרוּ בְּרוּךְ אֲבִרְךָ לְאֵל עֲלִיִּן קִנְיָה שְׁמִים נְאֻרִץ. וּבְרוּךְ אֵל עֲלִיִּן אֲשֶׁר מִגֵּן צָרֶיךָ בִּידֶךָ וַיִּתֵּן לוֹ מַעֲשֶׂה מְכֹל" (בראשית יד, יח-כ). מתוך כך שאברהם אבינו נלחם למען הטוב והצדק ונגד הרוע והאכזריות וכדי שלא יהיו עוד מלחמות, הוא זוכה לירושלים שמשם עתידים הטוב והצדק להאיר את העולם.

מסע לעתיד בעקבות עיר הצדק

בתחילת ספר ישעיהו מופיע חזון על מרכזיותה המוסרית של ירושלים בעולם. כל האנושות נוהרת לבית המקדש בירושלים כדי ללמוד את הצדק והמוסר האלוהי. וכאשר האנושות תשמור דרך ה' לעשות צדקה ומשפט, לא יהיו עוד מלחמות כפי שנאמר "וְכָתְתוּ חֲרֻבוֹתָם לְאֹתִים וְחַנִּיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמֹרוֹת לֹא יֵשָׂא גוֹי אֶל גּוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה" (ישעיהו ב, ד). חז"ל מלמדים אותנו "עתידה ירושלים להיות מגעת עד דמשק" (ספרי פיסקא א'), וכן "אמר רבי יוחנן עתידה ירושלים להעשות מטרופולין לכל המדינות" (שיר השירים רבה פרשה א'). יום יבוא והוודאות של המוסר והצדק האלוהי שירושלים מבטאת, עתידה להתפשט ולהאיר את כל העולם. "רשב"ג אומר: עתידה ירושלים שיתקבצו בתוכה כל הגוים וכל הממלכות

הרב חגי לונדין

להיות מדבר

ישראל מרוכזים בספר במדבר. במדבר, מי שלא אז - מת! בשביל לקבל תורה צריך להיות כל הזמן בדינמיקה ובהתחדשות. ובעיקר, מדבר הוא מקום שבו חייבים להתגבר על קשיים. המנהג שנפוץ בעם ישראל להיות ערים כל ליל שבועות וללמוד תורה בזמן לא נוח בעליל כמו לילה - הוא בשביל להפנים את הרעיון. ומי 'ש'לומד תורה בלילה - חוט של חסד משוך עליו ביום'.

לא במקרה חג שבועות חל בשבוע שבו אנו מתחילים לקרוא את ספר במדבר. ישנם כמה מאפיינים למדבר המתאימים מאוד שדווקא בו תינתן התורה. מדבר הוא מצב קיצוני. במדבר, אדם מתמודד עם מצבים לא שגורתיים. אנו רואים זאת גם בהליכה של עם ישראל במדבר. חטא המרגלים, קורח ועדתו, המתאוננים - כולם מתרחשים במדבר. התורה מנחה את האדם גם ברגעים הללו. מדבר הוא מקום שומם, ללא חברה ללא נוף אורבני - כדי לקבל תורה צריך האדם לנקות את עצמו, להיות מלא ענווה ופתיחות. מדבר הוא מקום של תנועה. לא במקרה רוב המסעות של עם

לדבר תורה שבועי מצולם ומשוכתב מהרב לונדין ניתן לשלוח הודעת וואטסאפ (!) למספר 0545753771

שמואל היה בטוח שכל מה שקורה לו, ולא מתאפשרת לו זוגיות טובה, זה בגלל הוריו שהתגרשו, בגלל הרגלים שבאו מהבית, בגלל התת-מודע שלו, כי לא הייתה לו שליטה על מה שקורה לו. הוא מצדיק את עצמו ומאשים את אשתו בחוסר רגישות ואכפתיות ובחוסר הבנה לקשייו. היציאה שלו לדרך חדשה תהיה, כאשר ייקח אחריות אישית לטפל בכל העניינים שהוא מרגיש שכביכול אין לו שליטה עליהם. יסגור את מה שעדיין כואב ומכאיב וינהיג את עצמו מתוך בחירה מודעת.

האחריות שלכם היא על החיים של כל אחד מכם, לחיות חיים טובים ונעימים שראוי לחיות אותם. לשם כך יש לקחת מאה אחוז אחריות על חמישים האחוזים שיש לכל אחד בנישואין. לשאת באחריות, פירושו לחולל שינוי חיובי. בנטילת אחריות אנו מוותרים על הקיטורים, האשמות והתסכולים האישיים, לטובת עשייה אקטיבית ואחראית. בנטילת אחריות, מפסיקים להאשים, ומתחילים לשתף ולבנות, מקבלים ומכילים גם את החלקים שפחות אוהבים וכך בני הזוג מצליחים לגדל את עצמם ואת נישואיהם.

אחריות אישית, על האווירה בבית, על עתיד ילדיכם שחווים את המריבות שלכם. ההאשמות מבטיחות את המריבה העכשווית ומזמינות את המריבות הבאות... עד מתי?? למה להעמיס עליכם ועל ילדיכם חיים של צער וסבל?
האחריות שלכם היא לראות שבטעויות שחוזרות על עצמן, יש צורך ליצור שינוי מחשבתי והתנהגותי.

האחריות שלכם היא לצאת מעמדת הצודק ולרצות לחיות בשלום, גם אם אין צדק.

האחריות שלכם, היא להקשיב לקשיי השני ולהתחשב ולא לתקוף אותו בגלל קשייו. זה יוצר תחושת אכזריות ביחסים ביניכם.

האחריות שלכם היא, לשתף במחשבותיכם ורגשותיכם, מבלי להעיר בתוקפנות, בנקמנות ובשפיטה מחמירה על התנהגותיו.

הראייה השלילית, מזמינה מלחמה, הרס וחורבן. לדוגמא: רחל הייתה בטוחה שהיא אומללה, מפני שבעלה אטום לרגשותיה והאשימה אותו כי הוא אחראי לסבל שלה. היא מרוכזת בצורך הרגשי הפגיע שלה ואינה רואה את הצורך הרגשי של בעלה. היציאה שלה לדרך חדשה, היא בהכרה שהיא האחראית היחידה להרגשתה הטובה או הרעה. הפגיעות שלה, היא כנראה תוצאה של רגש פנימי שהאחריות האישית שלה, תאפשר לה לצאת ממצב של פגיעות.

בשבועיים האחרונים קראנו על כמה מקורות שיוצרים האשמות בין בני זוג. אני רוצה לפנות אליכם, הזוגות המאשימים, ולנסות לעזור לכם לצאת לדרך חדשה. האם אתם רוצים להפסיק את המריבות? כן, זו החלטה אפשרית. **התנאי ההכרחי הראשוני לאפשרות לצאת להתנהלות חדשה, הוא רק ממקום של בחירה אישית שאינה תלויה בן הזוג.** התנאי הוא, להפסיק לגמרי להאשים את השני, גם אם הוא ממשיך להאשים.

הדרך החדשה, תלויה באחריות של כל אחד באופן אישי. ייתכן שכאשר אחד מפסיק, זה ישפיע גם על השני. ייתכן שתצטרכו ללמוד תקשורת חדשה וכך תזכו לזוגיות טובה. ייתכן גם שהשני ימשיך להאשים וגם לא יסכים לטיפול אישי. או אז, מי שבחר לצאת לדרך חדשה, יצטרך לקבל החלטה אחראית שלא להישאר בנישואים רעילים. כדי לעבור ליחסי אהבה, מוכרחים לקבל החלטה של אחריות אישית ללא האשמות.

טובה שאלה אותי: "אז אם לא אאשים אותו, אני צריכה להאשים את עצמי???"
"לא, ממש לא", עניתי לה. האשמה עצמית גורמת לדיכאון ואז נאשים את בן הזוג על הדיכאון שהוא גורם לנו. "אז אף אחד לא אשם?" שאלה בתמיחה.
"האשם המרכזי בזוגיות המאשימה, הוא חוסר האחריות של השניים", השבתי לה. "יש לכם

*יועצת אישית זוגית ומדרכת כלות לתגובות ולשאלות וכן להצעת נושאים המעניינים אתכם -
esteravr@gmail.com
מאמרים נוספים בנושא זוגיות ניתן למצוא באתר מכון מאיר >

תרגום חפשי הרב ליאור אנגלמן

תרגום חפשי, מלים מלים,
ואחריו נפלים טילים,
מבסת-מלים עכורת מים -
אם אשכח ירושלים.

דגל ישראל נקבע בלוד
לתשואות קמון,
ודגל פלשתיני נשא תחתיו בגאון.
ותעודה כחולה בפיס - ליתר בטחון.

"אל-אקצה", הם שואגים.
"הקצה", אנחנו מתרגמים,
דחקנו אותם לקצה,
ורק לזה הם מתפננים.

אבל לשלול פספי בטוח לאמי
ממי שמעודד בקרב
דוקא את הצד השני?
נו באמת, זה שגעון לאמי.

"ג'האד", הם רועמים.
זה בטח שם פרטי, אנחנו מרגיעים.
אפילו שם יפה,
אחרי שמתרגלים.

בשם האסלאם הם צועקים,
זו לא מלחמת דת, אנחנו מסבירים,
רק פסיכופת מוגזמת
במחנות הפליטים.

"ברוך וברך", נפדה אותך
יא שאהיד",
בתרגום חפשי זה בטח:
'הכבוש משחית'.

ורמלה ולוד בלי כל איבה,
פשוט כואבות את זכות השיבה.
וכשראש ישיבה סופג מכות,
זה מאבק פספי תמים על קרקעות.

"אללא אכבר" זה חופש פלחן,
ושרפת בית נקטת -
קצת צעם אותנטי,
שחייב להיות מוכל.

מעבר לפילוסופיה

ספר זה מהווה השלמה לספר 'עולמות' העוסק בפילוסופיה מתוך מבט אמוני ביקורתי. ערוך בדרך של דו-שיח, כדי להחיות את הדיון ולחדד את השאלות, כמצוי אצל הפילוסוף אפלטון, ולהבדיל אצל רבנו הק' רבי יהודה הלוי.

כ. קשה, 224 עמ'

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב'דני ספרים' רח' אבן ישראל 3 ירושלים

דוד: 'חיים למה אתה מורח משחה על המדרגות?'
חיים: 'רופא אמר לי למרוח משחה במקום שבו קיבלתי את המכה'...
(מתוך פורום הבדיחות באתר)

מאירי

עלון ערוץ מאירי להורים ולילדים
פרשת במדבר השפ"א

בסי"ד

פרשה מאירה

אדם שלם

חכמינו למדו מפרשת השבוע ש"כל המלמד את בן חברו תורה - כאלו ילדו". זה אומר, שמי שמלמד אדם אחר תורה, הוא כאלו הוליד אותו, למרות שהוא לא אבא ולא אמא שלו! מדוע?
האדם מרַבב מגוף ונשמה. הגוף לבדו דומה לגוף של בעלי החיים, גם הם אוכלים ושותים, ישנים ונהנים. החשיבות של האדם היא בתכן שיש בו, בנשמה וברוח. לכן, כמו שאבא ואמא הביאו אותנו לעולם מבחינה גופנית, כך מי שמלמד אותנו תורה - הוא כאלו מביא אותנו לעולם מבחינה רוחנית. זאת גם הסבה לכך שכמו שעלינו לכבד את ההורים שלנו, כך עלינו לכבד גם את המורים שמלמדים אותנו.

השבוע נחגג בעזרת ה' את חג השבועות, בו קבלנו את התורה. גם בעם ישראל כאמה - כמו בכל אדם - יש גוף ונשמה, גשמיית ורוחנית. בחג הפסח יצאנו ממצרים ובכך נגאל הגוף שלנו וכאלו עם ישראל נולד מחדש, ובחג השבועות ה' נתן לנו את התורה - ובכך גם נגאל ונולד אותנו מחדש מבחינה רוחנית!

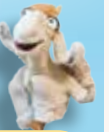

שאלות בפרשה

1. כיצד מכונה ספר במדבר בלשון חכמינו?
2. באיזה כיוון היה דגל מתנה דן? (צפון/דרום/מזרח/מערב)
3. אלו שני שבטים היו עם דגל מתנה יהודה?
4. מי היה הבן הבכור של אהרון הכהן?
5. מאיזה גיל ספרו את בני ישראל, ומאיזה גיל את בני שבט לוי?
6. בכמה שקל-כסף פוּדוּם את הבכור?
7. מעור של איזה בעל-חיים הכינו את הכיסוי לכלי המשכן?
8. מי היו ממונים על כיסוי כלי הקודש, ומי היו נושאים אותם?

חידת חדגא:

12-1=12 -- הייתכן?

חידת פולקע:

מכל השבטים - איזה שבט היה הגדול ביותר, ואיזה הקטן?

השבץ - חג השבועות

לכבוד חג השבועות - שבצו את התשובות להגדרות בתשבץ!

מאונך

1. מסתיימת בשבועות
4. הדיבר השישי
5. נפטר בחג השבועות
6. בעלה של נעמי
9. גאל את רות

מאוזן

2. חמותה של רות
3. נקראת בשבועות
7. קיבלנו אותה בשבועות
8. נהוג לאוכלם
10. הוליד את ישי

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות, מתוך פרשת השבוע

מגילת דוד 97

הרב שלמה אבינר

עוד מלחמות

לירושלים.
כל זה לא בזכותי, כי מי אני הדל, אלא תמיד ד' מושיע אותי.^[5]
אמשיך להלחם עד שיהיה לנו שלום. זו מצוה לא נעימה, אבל מצוה גדולה. סבילנו די במשך למעלה מארבע מאות שנה.

אין לי בררה, אני חייב להלחם באויבנו הרבים. אם אתה רוצה שלום, הכן מלחמה. כמובן, פנינו לשלום עם כל מי שרוצה שלום. אך לצערי זה לא קרה עד כה.
קודם הדדעור מלך צובה^[1], לקחתי מספן 1,700 פרשים ו-20,000 חייל רגלי, ואת כל הסוסים שלו הוצאנו משמוש. לא רציתי לקחת אותם שהרי כתוב בתורה לא להרבות סוסים.^[2] ארם דמטק באו לעזר להדדעור, וגם שם הכיתי 22,000 איש ושעבדנו את מדינתם. מניתי פקידים שלי שישלטו עליהם ויגבו מהם מסים.^[3]
גם לקחתי הרבה כלי זהב ונחשת^[4] מצבא הדדעור, והבאתי

1. שמואל ב ח ג. רש"י.
2. שם ד. רש"י. דברים יא ד.
3. שם ה-ו.
4. שם ז-ח. רש"י.
5. שם י.

"הקדמת נעשה לנשמע זהו כוחן של ישראל מאז ומעולם. מפני שאנו חשים בקרבנו שבמעמקי הטבע של כל מהותנו, כל קדושת היהדות צפונה. ... אנחנו צריכים ראשית לכל להתעורר להיות נאמנים לעצמנו. ננער את עצמנו מכל התכחות עצמית ונדע להגן בגאון על הצביון השלם שלנו. מאמרי הראיה 171

הרב שלמה אבינר

עשר מחשבות על עליה להר הבית

לדעת מאומה.

ו. גם בימינו יש אף מצוות מורא מקדש: אסור לשוחח שיחת חולין, לדבר בטלפון, לאכול ולשתות, לעשות טיול כדי לראות, וקל וחומר טיול משפחתי עם ילדים, לצלם את עצמנו, וקל וחומר לאנשים מפורסמים להצטלם שם. בעניין זה, הלב נשבר היום לרסיסים מהמצב שם.

ז. הר הבית אינו בית כנסת פרטי של יחידים צדיקים, אלא כלל ישראלי. יש לעלות עם כלל ישראל ובהסכמת כלל ישראל.

ח. המתגעגע לשכינה, ורוצה שהיא תשרה עלינו, יעשה כפי שעשו בכל הדורות, יילך לכותל. שכינה אינה זזה מהכותל המערבי.

ט. החולק על הרבנות הראשית ועל גדולי ישראל, מהדור הזה ומהדורות הקודמים, זו חוצפה וגאווה, ושם אין השכינה שורה.

י. כדי לקיים "כאיל תערוג על אפיקי מים, כן נפשי תערוג אליך אלוקים, צמאה נפשי לאלוקים" (תהילים מה), "נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ד'" (שם פד), כותב מסילת ישרים - שיקים מצוות בהתלהבות.

א. אין שום מצווה ברורה לבקר בימינו בהר הבית וקל וחומר שאין חובה.

ב. אין שום מקור ברור לכול שיש מצווה להתפלל בימינו על הר הבית וקל וחומר שיש חובה.

ג. אין מקור לכך שיש לבקר בהר הבית מדין כיבוש. בכל מלוא רוחב הארץ יש מצוות ישוב הארץ, להקים ישובים, ומצוות ישוב הארץ, לגור שם. אבל הר הבית נשלט באופן מוחלט על ידי כוחות צה"ל, לא פחות מאף מקום אחר בארץ ואף יותר. לא נוכחות שם קובעת את בעלותנו על מקום זה. אדרבה, אם הכניסה היא הוכחה לבעלותנו, אז כניסה לאזור צדדי, מהווה חס וחלילה ויתור על השאר.

ד. במשך כל הדורות גדולי ישראל לא עלו להר הבית, ולא בגלל שלטון הגוי אלא מעצם הדין, וכן אחרי מלחמת ששת הימים (מלבד טענות לא ברורות על מקרים בודדים חריגים). אנו לא יותר צדיקים מהם ולא יותר חכמים מהם ולא יותר ציוניים מהם.

ה. הגבולות המדויקים של הר הבית, שנויים במחלוקות רבות. יש 11 שיטות ארכיאולוגיות, שכל אחת חולקת על חברתה, ואי אפשר

קידוש השם של הערבים

מפסידינים, ואנו הולכים ומתחזקים. הם מוסיפים לקידוש השם שלנו. ואנחנו נתגבר על כל המכשולים, ונמשיך לבנות את ארצנו ולהיבנות בה, בנפלאות ד' אלוהי ישראל.

יום ירושלים הוא יום גדול של קידוש השם. הגלות היא חילול השם, כדברי הנביא יחזקאל פרק לו. כאשר עם ד' נמצא בגלות מחוץ לארץ ד', זה חילול השם, וכאשר אנו חוזרים לארצנו, בונים אותה, מקימים מדינה, צבא, כלכלה, תורה, זה קידוש השם הגדול. אשרינו שזכינו בחסדי ד' עלינו.

וכאשר הערבים מתפרעים ומנסים להפריע, זה מצטרף לקידוש השם, כי בכך הם מודים שהם הפסידו. הם הפסידו! מה הם בעצם? הם לא מסוגלים לעשות שום דבר בעל ערך, לא במדע, לא בכלכלה, לא בתרבות ובודאי לא במובן הלאומי. כל מה שהם יודעים לעשות, זה להטריד, לגדנא, לרצוח. שום דבר מועיל, שום דבר קונסטרוקטיבי. בכך הם מודים שהם הפסידו, שהם נוצחו. הם רואים שאנחנו מצליחים בכל התחומים, שאנו מוסיפים עוצמה, זה מעליב אותם ומסתכל אותם. אז הם מנסים להפריע, ולא מצליחים, ואז הופכים מתוסכלים עוד יותר. ידנו מושטת לשלום, כבר מאה שנה, אך הם מסרבים, ובמקום לבנות, הם מעדיפים להרוס, ולא מצליחים. הם מפסידים, מרגישים

שליחתי הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? איתנו אתם יכולים!

- הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדרכת מודעות בבתי הכנסת ובריכוזים דתיים
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הפקות מיוחדות:
עיצוב, קדם דפוס ודפוס איסוף ועיטוף מוצרים בניילון לפי הזמנה, הידוק בסיכות הכנסת אינסטרטים לעלוניס

לפרטים:
052-8908518
b0528908518@gmail.com

ללא קליטת WIFI?
נגמרה חבילת האינטרנט?

תורה מה תהא עליה???

חדש מערוץ מאיר:

כדי שתוכלו להמשיך ולהאזין לדברי תורה ולהחכים, מעכשיו ניתן להאזין לשיעורים **ללא חיבור לאינטרנט** בעלות שיחה רגילה

התקשרו: 02-6475073

כל התורם למכון מאיר מרבה אהבה ואמונה 02-6461328

8 באהבה ובאמונה